

ning af Slittage paa Skib og Maskineri samt i Anledning af forbrugt Materiale og deslige, og om dette Beløb maa beregnes at komme til Anvendelse i Løbet af Finantsaaret 1852—53.

Marineministeren: I Anledning af det Spørgsmaal, som den ærede Rigsdagsmand nu har opfattet, vil jeg ærligt tilstaae, at jeg endnu ikke er aldeles paa det Rene med, hvad man kalder Slittage. Det er et Punkt, som jeg har sat lidt i Bevægelse i Ministeriet, og som det vilde være mig hjært, om Thinget vilde undlade for Diebliffet at tage under Overveelse, idet jeg troer, at dette vilde være det Bedste for Sagen. Jeg skal her kun udtale, at jeg ikke finder disse Slittageberegninger ganske i deres Orden. I ældre Tid blev beregnet for ethvert Skib især, efterat det var kommet hjem, hvad der var slidt paa det, deels efter som Seil, Master, Rundholter og Lougværk havde lidt Skade — de lide naturligvis mere ved at bruges tilføes, end ved at ligge i Magasinerne — deels efter en vis Procentberegning, efter som Skibet maatte antages at have lidt mere ved at tumle i Søen, end om det havde ligget i Havn. Beregningen heraf var meget vanskelig, og, om jeg ikke feiler meget — dog tør jeg ikke sige det med Bestemthed — var der et eget Contoir, som alene havde med disse Beregninger at gjøre. Dette er saa langt tilbage i Tiden, som da salig Admiral Krieger var Holmens Overquipagemester. Han indsaae Vanskeligheden ved disse Procentberegninger og det Ufuldkomme i dem, og indgik derfor med Forslag til det daværende Admiralitet om at ansætte en Gjennemsnitsberegning for hver Classe Skibe for hver Maanedes Campaigne; det skulde være en Gjennemsnitsberegning efter et vist Naremaal, som skulde lægges til Basis, og det er det, der kaldes Slittageberegning. Jeg skal ikke her indlade mig paa, hvorvidt dette er rigtigt eller ikke; mig forekommer det ikke at være aldeles rigtigt. Ganste vist er det, at, dersom et Skib har været ude og har mistet sine Master, saa koster det Mere, end naar det kommer hjem uden at have mistet Masterne, og saaledes ogsaa med mange andre Ting, hvilket Altsammen ikke kan vides, førend Campaignen er endt; paa den anden Side er der Ting, som vel slides,

men som dog komme hele hjem, f. Ex. Seil — det er vist, at de ved at bruges kunne blive slidte halvt eller tre Fjerdedeel op — fort sagt, alt Saadant er afhængigt af Omstændighederne. Hvad nu specielt angaaer den her opstillede Slittageberegning, da er ved den fulgt de hidtidige Principer, og, som jeg sidst havde den Ære at yttre, er den opført i Overensstemmelse med de Beregninger, der ere lagte til Grund med Hensyn til de Skibe, hvis Udrustning Folkethinget alt har voteret. Da det nærværende Forslag, som tidligere omtalt, fremtræder som en Tillægsbevilling til det allerede voterede Budget, har jeg nemlig ikke fundet mig foranlediget til ved det at følge en anden Fremgangsmaade end den, der er bragt i Anvendelse ved selve Budgettet; men jeg gjentager, jeg er iværk med at gjøre Noget i den omtalte Retning, hvorved jeg troer at skulle kunne komme Sandheden nærmere.

Scherning: Jeg troer ikke, at vi skulle forfølge Forhandlingerne om Slittageberegningen videre; den hænger sammen med en ganske anden Maade at gjøre Finantsoverslag paa end den, vi for Fremtiden mere og mere nærme os til. For Fremtiden vil der ingen Slittage være at beregne. Slittageberegningen er nemlig et paa en aldeles ubestemt Forudsætning grundet Overslag over formodet Tab, men den behøves ikke efter vort nærværende System, idet enhver Slittage derefter bør træde frem senere enten som Anledning til en Tillægsbevilling eller som en Forøgelse af Finantsbevillingen for det følgende Aar. Der behøves ingen Slittageberegning, og der er ikke noget Sted, hvor man kan gjøre af det Overskud, som bliver tilovers paa en saadan Conto, og der er Intet, som forhindrer Ministeren fra at holde de Gjenstande vedlige, som han har i Brug. Vi have mange Gjenstande under Finantsbevillingen, om hvilke vi vide, at det, vi egentlig bevilge, er Tingen, og at Pengebevillingen, som vi sætte ved Siden af, kun er et meget ubestemt Overslag. Naar vi saaledes bevilge Brødforspleining for Mandskabet, saa er det saa og saameget Brød, som vi bevilge, om det end er nok saa dyrt, thi Manden spiser ikke mindre Brød, fordi det er dyrt, medmindre han skal betale det selv, thi saa sulter han, men, naar